

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

VILAG PROLETARJAI EGYESÜJETERI

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

X. évfolyam, 3053. szám

4 oldal, 20 bani

1954. december 14. kedd

A szovjet kormány jegyzéke a nyugati hatalmakhoz

MOSZKVA. (Agerpres.) — A TASZSZ közli:

Mint már jelentettük, Franciaország, Anglia és az USA kormányai moszkvai nagykövetségeik útján november 29-én válaszoltak a szovjet kormány október 23-i és november 13-i jegyzékére.

A szovjet sajtó december 2-án közölte a francia kormány válaszüzenetének szövegét.

A Szovjetunió külügyminisztériuma december 9-én továbbította Franciaországnak, Angliának és az USA moszkvai nagykövetségeinek a szovjet kormány válaszára a fenti jegyzékre. A jegyzék szövege a következő:

„A szovjet kormány igazolja, hogy átvette Franciaország kormányának november 29-i válaszüzenetét a szovjet kormány október 23-i és november 13-i jegyzékére.

A szovjet kormány sajnálattal vette tudomásul, hogy Franciaország kormányának nem tartotta lehetségesnek, hogy a többi európai állammal együtt részt vegyen az értekezleten az európai kollektív biztonság kérdésének megvitatásán.

Mint a jegyzékből kitűnik, a francia kormány nem fogadta el a szovjet kormánytól azt a javaslatot sem, hogy hívják össze Franciaországnak, az USA, Angliának és a Szovjetunió külügyminisztereinek értekezletét és vitásként meg Németország és az USA közötti szűkebb körű tárgyalásokat a szovjet kormány javaslatát megtagadta. A francia kormány nem fogadta el a szovjet kormánytól azt a javaslatot sem, hogy hívják össze Franciaországnak, az USA, Angliának és a Szovjetunió külügyminisztereinek értekezletét és vitásként meg Németország és az USA közötti szűkebb körű tárgyalásokat a szovjet kormány javaslatát megtagadta.

A francia kormány nemcsak azt tagadta meg, hogy részt vegyen az összeurópai értekezleten és megvitassa az európai kollektív biztonságra vonatkozó szovjet javaslatot, de a maga részéről semmilyen javaslatot sem terjesztett elő az európai kollektív biztonság megőrzésére. Tudvalevő továbbá az is, hogy Franciaország kormányának az északatlanti blokk többi részével együtt úgy járt el, hogy megakadályozza más európai államok részvételét is ezen az értekezleten.

A francia kormány tehát olyan álláspontot helyezkedett, amely azt bizonyítja, hogy nem óhajt megengedni a többi európai állammal az európai béke megszilárdítása érdekében megakadályozza egy hatékony európai biztonsági rendszer létrehozását.

A hatékony európai kollektív biztonsági rendszer megteremtése helyett, a francia kormány minden eszközzel arra törekszik, hogy keresztülhússza a párisi egyezmény ratifikálását, amelynek célja Nyugat-Németország remilitarizálása és bevonása az agressziós északatlanti blokkba és egyes nyugati államokba a békeszerető európai államok ellen irányuló más katonai csoportosulásaiba. Az ilyen politika azt eredményezi, hogy Nyugat-Németország militarista állammá válik, az ezzel járó összes veszélyes következményekkel, nem is szólva arról, hogy Nyugat-Németország remilitarizálása lehetlenné teszi Nyugat-Németországnak és a békeszerető Német Demokratikus Köztársaságnak, egyetlen államban való egyesítését.

A militarizmus helyreállítása Nyugat-Németországban, méltán kell komoly aggodalmat az európai béke sorsáért mind a Szovjetunióban, mind pedig Franciaországban és más

európai államokban. Lehetetlenség továbbá, hogy a francia kormány ne tudná, miszerint a párisi egyezményekben a német militarizmussal kapcsolatban szereplő ugynevezett „korlátozások” és papirgaranciák könnyen érthető okokból nem nyerték meg Európa népeinek bizalmát.

A militarizmus helyreállítása Nyugat-Németországban és a nyugat-német hadsereg megerősítése a párisi egyezmények értelmében — összeegyeztethetetlen a fegyverzet általános csökkentésének tervével, amelyet ez idő szerint vitatnak meg az Egyesült Nemzetek Szervezetében. A párisi egyezmények ratifikálása a fegyverkezési hajszát fokozásához vezet és újabb akadályokat gördít a fegyverzet csökkentésére vonatkozó megegyezés útjába.

A Szovjetunió kormányának újabb hangsúlyozni kívánja, hogy a francia kormány az álláspontja, amely hozzájárul a német militarizmus helyreállításához, szöges ellentétben áll az újabb német agresszió megakadályozására szolgáló 1944. évi francia-szovjet szerződéssel s alapjaiban ássa alá a szerződés jelentőségét. Holott Franciaország és a francia biztonság szempontjából ez a szerződés nem kevésbé fontos, mint a Szovjetunió számára.

A francia kormány az az álláspontja hasonlóképpen összeegyeztethetetlen más nemzetközi egyezményekkel, amelyekhez Franciaország is csatlakozott. Ilyen például a polsámi egyezmény, amely Németországnak békés és demokratikus alapon történő egyesítésére irányul és amely kizárja Németország egyik vagy másik része újrafelfegyverzését a lehetőségekig.

A szovjet kormány egyetért azzal, hogy egy, az időszerű európai kérdésekkel foglalkozó értekezlet sikere érdekében — beleértve a német kérdést is — szükséges hozzájárulni az érdekeltektől államok megegyezését biztosító kedvező feltételek megvalósításához. Az európai béke és biztonság biztosításával foglalkozó európai országok értekezlete, amelyet Moszkvában november 29 és december 2-ika között tartottak meg, igazolja, hogy a Szovjetunió és az értekezleten résztvevő többi államok részéről megvan a törekvés az érdekeltektől európai országok között létrejövő ilyen egyezmény megvalósítására. Ezzel szemben Franciaországnak, mind az összes európai értekezlettel szemben, mind pedig a német kérdéssel foglalkozó értekezlettel szemben tanúsított magatartása a legkisebb mértékben sem igazol hasonló törekvést. Azok a kísérletek, amelyekkel úgy akarják feltüntetni, mintha a párisi egyezmény ratifikálása nem akadályozná meg a német kérdésnek az érdekeltektől hatalmak közötti tárgyalások útján való megoldását, nemcsak hogy nem egveznek meg a való helyzettel, hanem ellenkezőleg, nem alkalmasak másra, mint a közvélemény megtévesztésére. Ezeket az eszközöket használják ma fel Franciaországban és más országokban a népek éberségének elaltatására.

A válasz azonban az, hogy a párisi egyezmény ratifikálása, amely előírja Nyugat-Németországnak egy militarista állammá való átalakítását és annak más európai országok ellen irányuló katonai csoportosulásokba való bevonását, tárgyalatlanná teszi a négy hatalom közötti Németország egyesítésére vonatkozó tárgyalásokat és kizárja a megegyezés lehetőségét ebben a kérdésben. A

párisi egyezmények ratifikálása csak azok számára szükséges, akik nem a nemzetközi feszültségek csökkentésére törekednek, hanem éppen ellenkezőleg, a nemzetközi feszültség növelését tűzik ki célul maguk elé.

A kialakult helyzetben, amikor felmerül a militarizmus feltámasztásának közvetlen veszélye Nyugat-Németországban, teljes mértékben megengedhetetlen a népek éberségének elaltatása egy új háború veszélyével szemben.

A Szovjetunió és a többi békeszerető állam, válaszként Nyugat-Németország remilitarizálására és Franciaországnak, valamint az északatlanti blokk keretében hozzáfűződő államok politikájának újabb fokozódó agresszivitására, minden szükséges rendszámbát megtesznek a fegyverkezési megerősítésére és biztonságuk megvédésére. A Szovjetunió és a többi békeszerető ország kénytelen haladéktalanul megtenni minden szükséges intézkedést, hogy a béke megvédése és megmentése érdekében nem kevésbé hatalmas erő állítson szembé a béke megőrzését fenyegető agresszív államok növekvő fegyveres erőivel. Franciaországnak és az északatlanti blokk többi államának agresszív tervét a fegyverkezési hajszát tovább fokozásához vezetnek. Ezáltal maguk viselik az egész felelősséget jelenlegi politikájuk következményeiről, mert ez a politika nem egyeztethető össze a béke érdekeivel és jelentős mértékben fokozza az új európai háború veszélyét.

A Szovjetunió álláspontját a párisi egyezmények aláírásával és az Európában jelenleg előállott helyzettel kapcsolatban az a közös nyilatkozat fejezi ki, amelyet a Szovjetunió, a Lengyel Népköztársaság, a Csehszlovák Köztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Bolgár Népköztársaság, a Román Népköztársaság, a Magyar Népköztársaság és az Albán Népköztársaság kormányai december 2-án, az európai béke és biztonság kérdéseivel foglalkozó európai értekezleten fogadtak el. Mint ismeretes, a Kínai Népköztársaság kormányának képviselője részt vett a moszkvai értekezlet munkálataiban — kijelentette, hogy mindenben egyetért a moszkvai nyilatkozattal és teljes mértékben támogatja azt a nyilatkozatot.

A szovjet kormány a jelen jegyzékkel együtt megküldi Franciaország kormányának az említett nyilatkozat szövegét.

„Ami az osztrák kérdést illeti, a Szovjetunió álláspontja ezzel kapcsolatban a berlini négyhatalmi értekezleten feltett javaslatában, s utólag a szovjet kormány erre vonatkozó jegyzékében jut kifejezésre. Magától értelődik, hogy a párisi egyezmények ratifikálása nem járulhat hozzá ahhoz, hogy az osztrák kérdésben létrejövő az annyira óhajtott megegyezés Ausztriának és az érdekeltektől államok között.

A szovjet kormány azonos jegyzékkel küldött Angliának és az USA kormányának.”

A szovjet kormány csatlotta jegyzékéhez a Szovjetunió, a Lengyel Népköztársaság, a Csehszlovák Köztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Magyar Népköztársaság, a Román Népköztársaság, a Bolgár Népköztársaság és az Albán Népköztársaság kormányainak 1954. december 2-án, az európai béke és biztonság kérdéseivel foglalkozó moszkvai értekezleten tett közös nyilatkozatát.

Dolgozó parasztok!

Teljesítsétek maradéktalanul hazafias kötelezettségeket, egyenlítsétek ki haladéktalanul a kvótahátralékokat!

Megvédjük a békét, gyermekeink boldog jövőjét

A „G. Dimitrov” gyár dolgozóinak nagygyűlése

December 10-én a „G. Dimitrov”-gyár udvarán sokszáz munkás, technikus, mérnök és tisztviselő gyűlt össze, hogy kifejezze egyetértését az európai béke és biztonság kérdésével foglalkozó moszkvai értekezlet közös nyilatkozatával.

A nagygyűlést Blagaila Ioan elvtárs, az üzemi bizottság titkára nyitotta meg, majd Patriciu Mihai elvtárs, az üzemi igazgatója román nyelven beszélt a moszkvai értekezlet és a közös nyilatkozat történelmi jelentőségéről. Ezután magyar nyelven ismertették az értekezlet és a közös nyilatkozat fontosságát.

A résztvevők közül számosan felszólltak. Adrian Gheorghe elvtárs a géposztály dolgozóinak nevében beszélt. Kifejtette, hogy a géposztály munkaközössége is teljes mértékben egyetért a közös nyilatkozattal és a benne foglalt célkitűzésekért a tervfeladatok még eredményesebb teljesítésével kíván küzdeni. „A tervfeladatok maradéktalan teljesítésével fejlesszük állandóan drága hazánkat, a Román Népköztársaság népgazdaságát, szilárdítsuk meg védelmi képességét” — mondotta egyebek között.

Rob Pavel, a vagonszerelő dolgozóinak nevében az imperialisták háborús kísérletei ellen emelte fel tiltakozó szavát. Rámutatott, hogy a Szovjetunió és a népi demokratikus országok népei, köztük hazánk dolgozó népe is, a békés építés útján haladnak, visszautasítanak minden háborús törekvést s ha az imperialisták megkísérik megzavarni a békés építómunkát, a népek méltóképpen fogják válaszolni.

A gyár ifjúmunkásainak nevében Marin Ilie, a hulladékfeldolgozó osztály fiatal dolgozója szólt. Rámutatott, hogy az ifjúság békében akar élni, tanulni, fejlődni és ezért csatlakozik lelkesen a moszkvai értekezlet közös nyilatkozatának célkitűzéseéhez. „Az ifjúság — mondotta — bármely pillanatban készen áll arra, hogy az imperialisták mesterkedései ellen megvédelmezze békés életét, jövőjét”.

Felszólltak még Horat Pavel, Nehéz János, Szegedi Lajos, Haman Mihály, Cosa Constantin és Leko György elvtársak. Valamennyi felszólló hangjából ki-csendült azt a szilárd, megfontolt akarat, amellyel dolgozóink a béke megőrzéséért küzdenek.

Cristea Maria
levelező

Elég volt a vérontásból!

Hetven éves vagyok. Két világháború borzalmai éltem át. Mindkettőt a német militaristák robbantották ki.

Az első világháborúban én is résztvettem. A galíciai frontra kerültem. Nehéz lenne leírni mindazokat a borzalmakat, amelyeken keresztül mentem. 1915-ben orosz fogságba estem. Ugy történt, hogy egy-együnköt bekerítettek, parancsnokaink — az osztrák-magyar hadsereg tisztjei — megközték. A bekerítés éjszaka történt s a hajnali órákban gránátvetéssel lőtték a már amúgyis szétzilált csapatokat. Sokan, nagyon sokan pusztultak el. Illába várták őket vissza szülővárosaikba, gyermekeik, vagy hitveseik. Engem a fejedékben ért a tüzéségi támadás, s az egyik robbanás földdel temetett be. Legnyomat kaptam s hallásommal csaknem teljesen elvesztettem.

Orosz katonák ástak ki, akik ápolták, majd a front mögé szállították. Fogságba kerültem. Itthon feleségem és két gyermekem várt. 1918-ban, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom után kerültem haza. En a fronton, majd a fogságban szenvedtem, feleségem és gyermekeim pedig ide-haza nyomorogtak.

Az első világháborút követő években felnőttek gyermekeim s kis családom reménykedve tekintett a jövő felé. Azt reméltük, hogy békében élhetünk, dolgozhatunk. Nem így történt. A hitleri fasizmus ismét vérbefojtotta reményeinket.

Kisebbségem — Józsi — a második világháború áldozata lett. 1939-ben behívták kaptak s bevonult. Amikor kitört a Szovjetunió elleni imperialista rablőháború, ezredével kikerült a frontra. Azután csak egyszer láttuk. Nyolc napra jött haza szabadságra. Amikor akkor mesélt, sohasem felejtjük el. Rájötttem, hogy a második világháború még kegyetlenebb volt, mint az első. Féltettem gyermekeimet, szerettem volna én menni helyette, szerettem volna megőrizni fiatal életét, de nem lehetett. Visszatértem a frontra s többé nem láttuk. 1944 nyarán kaptuk a kegyetlen hírt: fiam elhunyt. Ezt adták tudunkra. Feleségem nagyon megtört a hír hallatára. Hány és hány ezren kaptak akkoriban hasonló fájdalmas, gyászos értesítést szeretteikről. S e sok ezer és sokmillió fájó szív nem tud, nem akar felelni!

Nem felejtjük el és nem akarjuk elfelejteni a német fasiszta militariz-

mus kegyetlenkedéseit, azt, hogy ez a militarizmus három évtized alatt kétszer robbantott ki tömegpusztítást Európában. Ezért értünk egyet a moszkvai értekezleten résztvevő országok küldötteinek közös nyilatkozatával. Határozottan, teljes szilárd sággal emeljük fel szavunkat: elég volt a vérontásból! S ezért szívvel-lélekkel, minden erőnkkel harcolunk a közös nyilatkozat célkitűzéseinek valóra váltásáért.

A százmilliók akaratával számot kell vetnünk az amerikai és angol imperialistáknak, akik most, amikor még csak tíz év telt el a második világháború óta és a szívekben még ott sajog a fájdalom, fel akarják élesíteni a német militarizmust és egy új, még borzalmasabb világpusztítás kirobbantásán mesterkednek.

Európa és a világ valamennyi becsületes, békeszerető emberének közös akaratát fejezi ki a moszkvai értekezlet nyilatkozata, amikor kimondja: „Le kell mondani azokról a tervekről, hogy Nyugat-Németországot remilitarizálják és katonai csoportosulásokba vonják be”.

Caracioni Gheorghe,
a „G. Dimitrov”-gyár
munkása.

Tanárok és diákok együttes harca a békéért

Azzal a tudattal lépünk a magyar fiukérum útjára, hogy ez egyike számos vívmányainknak, melyek a jövő reményességének, az ifjúságnak az életét teszi szebbé, napgyárasabbá.

Különösen így nyújt fel-emelő látványt a hatalmas terem, amint a tényleges felépítéssel párhuzamosan elhelyezett széksorok kevésnek bizonyulnak és az ótáru csillagocskákkal, vörös és nemzetiszíni zászlócskákkal díszített bordó falak mentén is ott állnak, zsúfolódnak a terem minden zugát betöltő fiúk és lányok.

Bármerre tekintünk a teremben, ugyanazt az elhatározást látjuk csillogni a fiatal szemekben: nem engedjük veszélyeztetni mindazt, amit népi demokratikus rendszertől kaptunk. Megvédjük vívmányainkat, amelyekért annyit küzdöttünk a munkássztyál legjobbjai.

Szinte érezzük azt a szoros lelki kapcsolatot, amely ebben az iskolában a tanárt és a diákot egy-

beízi. „Azt a közös harcot, amelyet a tanítók és a tanulók együtt vívnak a tudás átadásáért, a tudás átvételéért, a tudományok terjesztéséért.”

Ezt fejezi ki a hatalmas taps is, amely Schön István szavait fogadja, amikor az igazgató bejelenti a gyűlés napirendjét: „Ismeretünk az európai béke és biztonság ügyével foglalkozó moszkvai értekezlet kiadott közös nyilatkozatát”.

Nyitrai Agoston tanár szavait feszült figyelemmel hallgatják az iskola tanulói és tanárai. Az előadó meggyőzően lelkes hangon ismerteti azokat a nemzetközi eseményeket, amelyek szükségessé tették a moszkvai értekezlet résztvevőinek erőfeszítését a közös nyilatkozat elfogadásáért.

Alig győzi a gyűlés vezető igazgató jegyezni a szövege jelentkezők nevét a zúgó tapsok között ismertetés után. A lányok csengő szopránja, a fiúk tenorja, egybeolvad a tekintéllyel bíró, mély

kisebbségnek.

Ez a hang csendül ki a szökehang, erőfeszítés hangja Tich Antalnak, az iskolai IMSZ-szervezet titkárának szavából, amint az elnöki asztalnál helyet foglaló eltanulóktól körbeveszve harsányan tiltakozik a merénylet el, amelyet a Nyugat-Németország felfegyverzésével akarnak elkövetni a tanulni, békében élni vágyó ifjúság ellen.

Erről beszélnek Buzás Zsuzsa, Lengyel József, Németh György, Jakab Sándor és a többi diákok, akiknek szavából kicsendül az elhatározás: tanulással, építőmunkával, egyre izmosabb karjaikkal védjük meg a békét minden erőszakos támadással szemben.

Ezt foglalták a gyűlés végén megszövegezett táviratba is, amelyet a Román Népköztársaság Állandó Békéharci Bizottságához továbbítottak az iskola vezetősége, tanárai, IMSZ- és üzemi bizottságai, valamint valamennyi tanulója nevében.

Ujítók és észszerűsítők értekezlete

Néhány nappal ezelőtt a „Stiinta si Tehnica” folyóirat szerkesztősége értekezletet tartott a TEBA gyár klubjának nagytermében. Az értekezleten megjelentek az aradi iparvállalatok ujítói, észszerűsítői és érdeklődéssel követték a beszámolót, valamint a hozzászólásokat. A képen az értekezlet résztvevői között számos nőmunkást és technikust látunk, akik értékes újításokkal és észszerűsítésekkel járultak hozzá a termelés növeléséhez.

NEMZETKÖZI SZEMLE

A moszkvai értekezlet nemzetközi visszhangja

A moszkvai értekezletről kiadott közös nyilatkozat nagy érdeklődést és élénk visszhangot váltott ki az egész világ haladó erői körében. Az értekezleten aláírt közös nyilatkozatot minden becsületes ember saját békeakarata megnyilvánulásaként üdvözi. Ez természetes is, mert az imperialista államok kardcsörtető politikájával ellentétben, az értekezlet megszabta azt az utat, amely a béke megvédéséhez vezet.

A moszkvai értekezlet visszhangját tükrözik a szocialista tábor és a tőkés államok haladószellemű sajtójában megjelent békeszerető emberek nyilatkozatai is.

Az egész világ dolgozói tömeggyűléseken foglalnak állást a moszkvai értekezleten hozott határozatok mellett és tiltakozásukat fejezik ki a német militarizmus feltámasztásával szemben.

A Szovjetunió és a népi demokratikus országokban folyó építőmunka — mely a nép jólétét és kulturális fejlődését szolgálja — nem is eredményezhet más politikát, mint a békeharcot, ugyanakkor pedig azt az elhatározást, hogy békés vívniyaikat és országok határait minden körülmények között megvédjék.

A Szovjetunió összes szövetséges köztársaságaiból beérkezett ürekről számolnak be, hogy a kommunizmust építő szovjet nép egyhangulag helyesli és támogatja a nyilatkozatot. Népes gyűlések voltak az urali ipari vállalatoknál és építőtelepeken, a Bjelorusz, Moldvai, Ormény, Ukrán és más szovjet köztársaságok gyáraiban és kolchozaiban. A gyűléseken felszólalók munkavállalásaikban fogadták, hogy ezertől még több odaadással küzdenek hazájuk felvirágoztatásáért és szükség esetén határaik védelméért.

N. Nyikituskina, a „Dinamo”-üzem mestere, a következőket mondotta az üzem négyezer alkalmazottja előtt: „Mi, szovjet emberek, békésen akarunk dolgozni, barátságban akarunk élni a többi néppel. Az amerikai imperialisták, az angol és francia kormányzókörök igyvert akarnak adni a német militaristák kezébe, akik még nem is olyan régen halált és pusztulást hoztak az emberiségre. De mi nem hagyjuk megfélemlíteni magunkat. Nincs olyan erő, amely megakadályozhatná a békés építést.”

Bakuban Izziát Arudzseva memők hozzájárulásában a szocialista tábor országainak hatalmas erejére mutatott rá: „Eberségünk leleplezte az agresszorok mesterkedéseit. A béke ellenségei vegyék tudomásul: népeink erősebbek és egységesebbek, mint valaha. Szilárd elhatározásunk: nem fogjuk megengedni, hogy ismét felcsapjanak a háború lángjai!”

A népi demokratikus országokban lezajló gyűlések hangulatát is

ugyanaz a szellem jellemzi. A „Rabotnyicseszkó” című bolgár lap Bulgária üzemének gyűléseivel kapcsolatban kiemeli, hogy az ország dolgozói egyöntetűen magukénak vallják az értekezleten résztvevő államok nyilatkozatát.

A Magyar Népköztársaság közvéleménye is lelkesen fogadta az értekezletről kiadott közös nyilatkozatot. Takács László, a rákoskeresztúri „Gerő” ísz. brigádosaának nyilatkozta, a dolgozók millióinak érzelmeit fejezi ki. „Jó dolog azt tudni, hogy erősek vagyunk és még erősebbek leszünk... Össze kell fogni és meg kell akadályozni, hogy ismét tűz gyuljon ki Európában!”

Az „Obrana Lidu” prágai lap a következőket hangsúlyozza: „Mint-hogy csökönyösen elutasítják a békeszerető országok javaslatát a legfontosabb európai kérdések megoldására, a békeszerető államok kénytelenek megtenni a szükséges intézkedéseket biztonságuk megővására, beleértve a katonai jellegű intézkedéseket is. Ezek arra az esetre szükségesek, ha az agressziós körök ratifikálnak a párisi egyezményeket.”

A moszkvai értekezlet határozatai különösen élénk visszhangra találtak a Német Demokratikus Köztársaság dolgozóinak körében. A nyugati hatalmak által támogatott német militarizmus tervével szemben, a békeszerető államok értekezletében látlak az egyedüli megoldást az egységes demokratikus Németország megteremtésére.

„Most, amikor a béke ügye szégyenben forog, — írja a „Neues Deutschland” című lap — az európai országok moszkvai értekezlete békére és megegyezésre hívta fel a népeket és kormányokat. S ez a felhívás mindenekelőtt nekünk, németeknek szól, mert a párisi egyezmény elsősorban Németországot fenyegetik. Németország egyesítését csakis akkor lehet megvalósítani, ha lemondanak Nyugat-Németország felfegyverzéséről, ha a németek saját kezükbe veszik hazájuk egyesítésének ügyét!”

A tőkés államok dolgozói is — tanulva az elmúlt évtizedek eseményeiből — már nem hisznek a német militaristák „béke” fogadkozásában. Ezekben az országokban is egymást követik a tiltakozó gyűlések a párisi egyezmény ratifikálása miatt. Koppenhága Bispebjerg negyedében a tömegszervezetek próbászavazást rendeztek Nyugat-Németország felfegyverzésével kapcsolatban. A szavazás eredménye: a lakosság 69,5 százaléka ellenzi a német militarizmus feltámasztását. A nyugat-németországi Solingenben számos ifjúsági szervezet kinyilvánította, hogy harcolni fog Nyugat-Németország felfegyverzése ellen, az ifjúságnak a megalkatandó nyugatnémet hadseregbe való besorozása ellen.

A párisi egyezmények ratifikálása ellen megnyilvánuló nemzetközi hangulat is igazolja, hogy a világ köz-

véleménye elveti a háború gondolatát és pálcát tör a minden ratifikációs vita alkaímával fog elhangzani a francia nemzetgyűlésen.

Franciaország válaszuton

Ezekben a napokban egyre határozottabban bontakoznak ki a nyugati hatalmak háborús előkészületei. Erthető érdeklődéssel tekint tehát a világ közvéleménye Franciaország felé, amely háromnegyed évszázad leforgása alatt három ízben vált támadó háború áldozatává.

Mint ismeretes, Nagybritannia és az Egyesült Államok kormányai rákényszerítették a francia kormányra a párisi és londoni egyezményeket, amelyek különböző más katonai intézkedéseken kívül több, mint 500 ezer főnyi hadsereg fegyverbeállítását engedélyezik Nyugat-Németországnak.

Tudjuk, hogy a bevallott létszám a német háborús körök szempontjából csupán a valóság leplezését célozza. A versaillesi békeszerződés csupán száz ezer főnyi fegyveres erő fenntartását engedte meg egész Németországnak, mégis a háború kitörésének pillanatában sokmillió jól-felfegyverzett hadsereggel kezdte meg támadásait szomszédai ellen a hitleri Németország hadigépezete.

Természetesen tisztában van ezzel a francia nép is és ezért nyilvánul meg egyre élesebb ellenállás Franciaországban. Mendés-France hazatérő politikájával szemben. Ezért tartotta szükségesnek a francia miniszterelnök, hogy a francia közvélemény megelégszése céljából négyhatalmi tárgyalásokat javasoljon a Szovjetunióval a jövő év májusára, amikor a keresztül hajszolna a háborús egyezmények ratifikálását a francia nemzetgyűlésben.

Minden józaneszű ember előtt nyilvánvaló, hogy a nyugatnémet hadsereg felfegyverzése után céltalan lenne békéről és biztonságról és ennek egyik feltételéről, Németország egységesítéséről tárgyalni. A revansvágó tábornokok vezetésével felszerelt nyugatnémet hadsereg létezése olyan akadályokat gördít a békés megegyezés elé, amelyek előtt a hazájukat szerelő franciák nem hunyhathatnak szemet. Történelmi példák igazolják, hogy az állf felfegyverzett Németország sohasem volt hajlandó békés megegyezésre.

Mint az európai békével és biztonsággal foglalkozó moszkvai értekezletről kiadott közös nyilatkozat hangsúlyozza: amennyiben a párisi egyezmények ratifikálják és gyakorlatba ültetik, a nyilatkozatot aláíró államok kénytelenek különleges intézkedéseket hozni határaik védelmé érdekében.

Franciaország válaszuton áll. A háború és a béke között kell választania. Szemvédő tagja akar-e lenni egy katonai csoportosulásnak, amelynek cselekvő vezetője Franciaország ősi ellensége, a hódító szándékú né-

met militarizmus? Erre a kérdésre a válasz a küszöbön álló ratifikációs vita alkalmával fog elhangzani a francia nemzetgyűlésen.

Mielőtt azonban a ratifikálás parlamenti vitája elkezdődne, a francia népek tudomásul kell vennie, hogy Mendés-France szemfényvesztő javaslatát semmivel sem gyengítik a háború esélyeit és még kevésbé járulnak hozzá a nemzetközi ellentétek csökkentéséhez.

Nem kétséges, hogy Franciaországban sokkal nagyobb azoknak a száma, akik tisztán látják a valódi helyzetet, mint azoké, akiket Mendés-France kormányának sikerül félrevezetnie. A „Humanité” beszámol arról, hogy a nemzetgyűlés jobboldali képviselőinek egy csoportja is állástfoglalt a párisi egyezmények ratifikálása ellen és a német kérdésben azonnali tárgyalások megkezdését követeli a Szovjetunióval.

Boisde, volt gaullista képviselő hangsúlyozta, hogy ellenzi Németország felfegyverzését. Hasonló kijelentést tett Bechard szocialista képviselő, Peltence, a Köztársasági Tanács tagja és mások.

Hiába igyekeznek a nyugati kormány-szónívek a közvélemény fogos felháborodását ilyen állítások meséssel leszerelni: a párisi szerződések ratifikálása után sokkal eredményesebbekké válnak a Szovjetunióval való tárgyalások”. A francia nép jól tudja, hogy a támadásra való felkészülés a másik oldalon a védelem előkészületeit vonja maga után. A támadásra kész nyugati több hatalmas védelmi erővel találja szemközt magát, olyan legyőzhetetlen táborral, amelyen megtörik minden hódítási törekvés. A francia nép pedig súlyos tapasztalatokat szerzett abban a tekintetben, hogy ha a német hadsereg kelet felé erős ellenállásba ütközik, hadiszekereit nyomban nyugat felé irányítja.

Mint a „Humanité” írja, december 5-én 17 megyében nagygyűléseken tiltakozott a lakosság a bonni köztársaság militarizálása ellen. A lyoni gyűlésen Pierre Cot kijelentette, hogy „a helyzet nagyon komolyra fordult. A ratifikálással kapcsolatos vita megkezdéséig még hátralévő 15 nap döntő fontosságú a béke szempontjából. Alaposan ki kell használnunk ezt a 15 napot. Fárahatlanul kell dolgoznunk a béke érdekében”.

Felreismerhetetlen jelek mutatják tehát, hogy hatalmas népi nyomás nehezedik majd a ratifikálási vitára összegyűlt nemzetgyűlési képviselőkre. A francia nemzetgyűlés tagjainak a nép és a történelem előtt kell vallaniok: meg akarják-e menteni Franciaországot egy újabb katasztrófától, úgy, hogy a párisi egyezmények elutasításával hozzájárulnak a béke és biztonság kérdésének tárgyalások útján történő megoldásához.

Kocsik Agnes
Ács Béla

Meg kell oldani a koreai kérdést!

J. A. Malik szovjet küldött beszéde az ENSZ politikai bizottságában

NEWYORK. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti:

Az ENSZ politikai bizottságának december 8-iki ülésén, a koreai kérdés vitájában felszólalt J. A. Malik, a Szovjetunió megbízottja.

Beszéde bevezetőjében kifejtette, hogy a politikai bizottságban lefolyt eddigi viták során kitűnt: a koreai háboruban részt vett országok nem mutatnak érdeklődést a koreai kérdés békés, demokratikus alapon történő mielőbbi rendezése iránt.

Az említett országok küldöttei és elsősorban az USA küldöttsége arra szovjet küldöttség javaslatának elfogadását, vagyis azt, hogy hívják össze értekezletre a koreai kérdésben érdekelt államokat. Ezek a küldöttek hamis színben igyekeznek feltüntetni a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság, a Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió javaslatát, rá akartják kényszeríteni a közgyűlésre álláspontjukat anélkül, hogy figyelembe vennék a többi érdekelt ország álláspontját és javaslatát.

A koreai intervencióban részt vett országok egyrészt elutasították a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság javaslatát, másrészt nem tettek építő javaslatot a koreai kérdés mielőbbi rendezésére. Elutasították a szovjet küldöttségnek azt az indítványát is, hogy a legrövidebb időn belül hívják össze értekezletre a koreai kérdésben érdekelt államokat. Sőt mi több, az amerikai és az angol küldött egyenesen kijelentette, hogy a jelen pillanatban nem kell semmiféle gyakorlati intézkedést tenni a koreai kérdés békés rendezésére és szeritünk a tárgyalások még nem időszerűek. Ezek a nyilatkozatok azt bizonyítják, hogy az USA és az őt támogató országok nem akarnak gyakorlati intézkedéseket tenni a koreai kérdés rendezésére.

Ha a közgyűlés határozatot fogadna el az érdekelt államok értekezletének összehívásáról a koreai kérdésben és ha ez az értekezlet összeülne, ez kétségtelenül előmozdítaná a nemzetközi feszültségek enyhítését a egyben óriási mértékben növelné az ENSZ tekintélyét. Ebben az értelemben nyilatkozott Svédország küldötte is — mondotta a szovjet küldött.

Ami az egyesített, független és demokratikus Korea megeremelésének elvét illeti — ezt az elvet egyaránt támogatja a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság. A Szovjetunióknak mindenkor ez volt az álláspontja.

A nemzetközi béke és biztonság elvének megfelelően a Szovjetunió szükségesnek tartja a szabad választások megtartását Koreában. A szabad választások megtartása volt az alapvető tétel, amelyből a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság küldötte a genfi értekezleten kiindult és amelyet a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság küldöttsége is támogatott.

A Demokrata Nők Világszövetsége Bűrójának közleménye

BERLIN. (Agerpres.) — A Demokrata Nők Világszövetségének Bűrója 1954 novemberében összeült Berlinben és megállapította, hogy a nemzetközi demokratikus nőmozgalom újabb sikereket ért el a nők jogaiért, a gyermekek védelméért, a békéért és a népek közötti együttműködésért vívott harcában. Az ázsiai háború megszüntetése, az európai védelmi közösség” elutasítása azt bizonyítja, hogy a tárgyalások szelleme győzedelmeskedett az erőszakos módszerek felett. Ez nagy győzelme a népek és különösen a nők békeakaratának. A bűró mégis kötelességének tartja valamennyi női szervezet és minden nő figyelmét felhívni annak a felelősségnek a fontosságára, amely a jelenlegi események folytán rájuk hárul. Abban a pillanatban, amikor az anyák nagyobb bizalommal kezdtek tekinteni a jövőbe, a háború erői még elszántabb kísérleteket tettek egy újabb konfliktus kirobantására. Londonban és Párisban a német militarizmus feltámasztását szolgáló egyezményeket írtak alá, amelyekkel katonai tömbökre vonják be Nyugat-Németországot és súlyosan fenyegetik a békét és a népek biztonságát.

Ha ratifikálják ezeket az egyezményeket, 500.000 német anya lát öltöztetik egyenruhába, készen arra, hogy egy új háborúba küldjék őket. Ugyan-

A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság javaslatát nemcsak a szabad választások megtartásának elvét mondja ki, hanem konkrét, gyakorlati intézkedéseket is tartalmaz a tényleges szabadság biztosítására a választások előkészítésének és megtartásának idejére.

Ezzel szemben a dél-koreai küldött lényegében elutasítja a szabad összkoreai választások elvét.

Az USA, Anglia és néhány más ország küldöttei úgy akarták feltüntetni a dolgokat, mintha a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság, a Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió javaslatát nem biztosítanák a koreai szabad választások pártatlan, nemzetközi felügyeletét.

J. A. Malik ezután kifejtette, hogy bizonyos nyugati hatalmak úgy értelmezik a szabad választásokat, hogy az USA szabad kezét kap és Koreát háborús hídfőként, a koreaiakat pedig ágyútölelékként használhatja fel.

Koreában, akárcsak Németországban, kísérletet tesznek arra, hogy katonai szerződések révén állandósítsák a megszállási rendszert. Ez a fő oka annak, hogy a nyugati hatalmak elutasítják a megszálló csapatok visszavonására vonatkozó javaslatokat.

A koreai kérdés csakis tárgyalások útján rendezhető, mégpedig az azal a feltétellel, hogy valamennyi érdekelt állam minden előzetes feltétel nélkül egyenlő félként vegyen részt a tanácskozásokon.

Ebből kiindulva a szovjet küldöttség indítványozta, hogy a legrövidebb időn belül hívják össze a koreai kérdésben érdekelt országok értekezletét. A koreai kérdés megoldása nem halasztható tovább, mert a huza-vona komolyan veszélyeztetné a Távol-Kelet békéjét. Noha a genfi értekezleten nem jött létre megegyezés, az értekezlet mégis egy lépést jelentett előre és a tárgyalások folytatása a koreai kérdés végleges megoldásához vezethet. Genfben a küldöttek állást foglaltak amellett, hogy a koreaiak válasszák meg az egyesített, független és demokratikus Korea nemzetgyűlését. A választást a megegyezéstől számított hat hónapon belül meg lehetne tartani, amint ezt a szovjet küldöttség Genfben indítványozta. A küldöttek megegyeztek abban is, hogy a választásokat titkos, általános szavazással, az egész koreai lakosság arányos képviselete alapján tartják meg. A genfi értekezlet résztvevői elismerték azt is, hogy a választásokat pártatlan, nemzetközi felügyelet mellett kell lefolytatni. Noha már a megfelelő nemzetközi bizottság összetételének kérdésében is megegyezés jött létre, az USA küldöttsége sietve félbeszakította a genfi tárgyalásokat. Most itt a közgyűlésen is — az USA gáncoskodó kísérletei ellenére — több küldött javasolta, hogy törekedjenek a koreai kérdés megoldására. Ezért tartja szükségesnek a szovjet küldöttség az érdekelt országok értekezletének összehívását.

A Szakszervezeti Világszövetség felhívása Európa dolgozóihoz

VARSO. (Agerpres.) A PAP jelenti:

A Szakszervezeti Világszövetség főtanácsának hetedik ülésén résztvevő küldöttek a december 10-i ülésen egyhangulag megszavazták az európai dolgozókhoz intézett következő felhívást:

„Európa dolgozói, férfiak és nők, szakszervezeti tagok és aktivisták!

Ebben a felelősségteljes pillanatban, amikor a háborús erők a népek békéjét és biztonságát veszélyeztetik, a Szakszervezeti Világszövetség főtanácsa szent kötelességének érzi, hogy felhívással forduljon a dolgozókhoz.

Kedves elvtársak! Nagy veszély lebeg ma Európa biztonsága s az egész világ békéje felett. Az Amerikai Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Nyugat-Németország és más országok kormányai az „európai védelmi közösség” kudarca után megkötötték a párisi egyezményeket, azt a célt követve, hogy feltámasszák a német militarizmust s atomfegyverrel felszerelt agresszív hadsereget létesítsenek, élén háborús bűnös hitlerista tábornokokból álló vezérkarral. Ez a rideg valóság.

Kedves elvtársak!

A párisi egyezmények résztvevői azt hangoztatják, hogy ezek az egyezmények elősegítik majd a tárgyalásokat és megeremlik a nemzetközi feszültség enyhítésének lehetőségét. Ezzel szemben mindenki számára nyilvánvaló, hogy a párisi egyezmények tovább fokozzák a fegyverkezési hajszát. Ratifikálások és érvényesítésük hallatlan növekedést vonna maga után, az eddiginél is féktelenebb támadást a dolgozók élet-színvonalára ellen, a munkások és társadalmi vívmányaik ellen. A londoni és párisi egyezményeket ágyúkereskedők költötték. A fegyverkezési verseny csak az Amerikai Egyesült Államok, Nyugat-Németország, Nagybritannia és Franciaország monopol istáinál előnyös. A monopolisták a dolgozók fokozódó nyomorúsága árán remilitarizálóni akarnak, még nagyobb hasznot kisorsolni. A német militarizmus újjalesztésével diktatórikus, antidemokratikus kormányzato kat akarnak létrehozni Nyugat-Németországban és Európában. Ezek a kormányzatok azután megsemmisítik a szakszervezeti jogokat és szervezeteiket.

Németországi dolgozók, férfiak, nők, szakszervezeti aktivisták! Szívvel köszöntjük mind Kelet, mind Nyugat-Németország sok-sok millió lakosát, aki szakszervezeteivel együtt állást foglal a német militarizmus feltámasztása ellen. Felhívunk benneteket: Ne engedjétek meg, hogy szakadást idézzenek elő soraitokban. Erősítétek egységeit és harcoljatok testvéreként a militarizmus feltámasztása ellen hazátokban, harcoljatok a párisi egyezmények ellen, Németország demokratikus alapján történő békés egységesítésért. Ne engedjétek meg a párisi egyezmények ratifikálását. Ha a militarizmus kerül ki győztesként és kirobantja egy új háború tűzét, ti lesztek az első áldozatok. Ágyútölelék vált be löletek, hazátok pedig pusztulásra lesz kárhoztatva.

Franciaországi dolgozók, férfiak és nők!

Ne engedjétek, hogy az ellenállási mozgalom hőseinek áldozatai kárbavessenek. A francia nép bátor harca egyszer már útját állta a német Wehrmacht feltámasztására irányuló kísérletnek. Ne engedjétek,

hogy ratifikálják a párisi egyezményeket. Ne engedjétek meg, hogy keleti határaitokon ismét feltűnjenek — ez uttál atomágyúkkal felfegyverezve — a német hadoszályok!

Nagybritannia munkásai és munkásnői!

Ne hagyjátok becsapni magotokat, ne engedjétek meg, hogy hiába valónak bizonyuljon azoknak a véráldozata, akik az utóbbi háborúban hőiesen harcoltak a fasizta hódítók ellen. Ne engedjétek meg, hogy a német militaristák ismét Coventry sorsával fenyegetssék az angol városokat. Védjétek meg a német militaristák fenyegetésétől hazátok függetlenségét és jövőjét. Fokozzátok harcotokat a békéért és a nemzetek közötti baráti együttműködésért!

Európa dolgozói, férfiak és nők!

Ne feledkezzünk meg az elesettekről, a szétbomló városokról, a kintzókamrákról, a halálkemenetokről! Ne engedjétek meg, hogy ismét felfegyverezzek a hóhérokat s atomfegyvert adjanak kezükbe. Ne tűrjétek, hogy életek és hozzátartozóitek élete, Európa anyagi és kulturális javainak sorsa azoknak a német militáristáknak a kezére kerüljön, akik annyi gaztettet követtek el az emberiség ellen.

Egyesült erővel a dolgozók legyőzhetetlen akadályt gördíthetnek a háborús uszítók útjába. Erősítétek meg testvéri szolidaritásotokat. Az a tény, hogy „a szabad szakszervezetek nemzetközi szövetségéhez” csatlakozott nyugatnémet szakszervezetek és a Szakszervezeti Világszövetséghez csatlakozott keletnémet szakszervezetek ellenséges álláspontja helyzedtek a német militarizmus feltámasztásával szemben, ékesszólóan bizonyítja, hogy ebben a harcban el lehet érni a legszelebb akciógységet a szakszervezetek között — nemzeti és nemzetközi sikon egyaránt. Flusítsátok meg a Wehrmacht feltámasztására vonatkozó terveket!

Rendezzétek tiltakozó gyűléseket és tüntetéseket. Terjesszétek kiáltványokat és petíciókat, menesszétek küldöttségeket a parlamentekhez és a kormányokhoz, hogy követeljék a párisi egyezmények elutasítását. A béke sorsa töletek, a ti harcototól függ.

Az összes államok, tekintet nélkül társadalmi rendszerükre, békében élhetnek egymás mellett. Harcoljatok a békés egymás mellett létezésért! A békés egymás mellett létezés megnyitja az utat a leszerelés és a katonai terhek csökkentése felé. Ez biztosítja majd az összes népek gazdasági és társadalmi haladását és jólétét érezhető emelését.

Követeljétek az összeurópai bíz ontsági rendszer megeremelését!

Követeljétek a szabad gazdasági együttműködést Nyugat és Kelet között! Erősítétek a népek barátságát!

Egyesült harccal legyőzhetetlen erővé válhattok. Fűzzétek szorosabbra soraitokat a párisi egyezmények és következményeik elleni igazságos harcokban, Európa jobb életéért, biztonságáért, a világbékéért vívott küzdelemben.

Varsó, 1954 december 10.

A Szakszervezeti Világszövetség főtanácsa.”